

Onnea äideille äitienpäivänä!

Todistaja

Toukokuu • May 2004 No.5. Volume 79

\$2.50 (GST INCL.)
2,25 EUROA

Mitä äiti
opetti... 3

Matkalla Indonesiassa

Juurenpätkiä etsimässä

Ensimmäinen matkani Aasiaan 12 vuoden tauon jälkeen oli elämys. Heti koneeni tultua Aasian ilmatilaan, koin olevani kotona. Tunne vahvistui vielä entisestään laskeuduttuani Jakartan lentokentälle.

"Olen kotona," soitin Rommille Kanadaan, ja häntä alkoi itkettää. Se oli ensimmäinen kerta koko avioliittomme aikana, kun olen sanonut olevani kotona missään (olemme asuneet tänä aikana kolmessa maassa, ja matkustaneet yli kymmenessä). Minulle on aina ollut helppo sopeutua minne vaan, koska olen aina ollut juureton – tai näin ainakin luullut. Nyt löytyi juurenpätkiä. Indonesian kielikin alkoi loppua kohti luistaa, että melkein olisin jo voinut saarnatakin, mutta oli turvallisempaa olla tulkin kanssa.

Heti lentokentältä isä ja äiti olivat viemässä minua raamattukoululle, jossa sitten tulikin yksi tunti pidettyä ex tempore! Reilun viikon aikana oli-

kin sitten yli 20 tuntia saarnaamista ja opettamista – kaikki tämä 12 tunnin aikaeron kanssa! Mutta Herra oli hyvä ja siunasi jokaisen tilaisuuden.

Jatkuu sivulla 7

Entistä lähetyslaiva Ebeneserin henkilökuntaa 20 vuoden jälkeen. Takana: Mirja, Emmanuel ja Mika Yrjölä.

Todistaja

Kerro se lapsillesi

Uunilintu oli tehnyt pesänsä mättääseen. Tuon pienen pienen linnun pesää ei ole helppo löytää. Mekin poikajoukkona löysimme sen sattumalta. Osuimme juuri silloin paikalle, kun lintu livahti määttään sisään. Seurasimme uunilinnun perheen kehittymistä. Ensin pesään ilmestyi pikkuruiset munat. Sitten pienet keltanahkaiset poikaset. Vaikka olimme käyneet pesällä useita kertoja, niin melkein joka kerta meillä oli vaikeuksia löytää sitä, sillä niin ovelasti oli uunilintu pesäaukkonsa laatinut. Kerran taas sirkkojen soittaessa kesän riemujaan lähestyimme pesää. Olimme aina pitäneet varamme, ettemme vain häiritsisi uunilinnun perheen kehittymistä. Nytkin lähestyimme varovasti pesää. Heti huomasimme, että jotain oli vinossa. Lintuemo syöksyi hädissään pesänsä edessä ja päästeli hätähuutoja ilmoille. Tuntui kuin pieni lintu olisi pannut turvansa meihin. Sen pyytävä esiintyminen melkein pakotti raottamaan sammalmätästä. Meitä kohtasi järkyttävä näky. Suuri rupisammakko oli löytänyt tiensä uunilinnun kotiin. Se oli jo aloittanut siellä juhlinnan; yksi pienistä keltanahkaisista poikasista oli puoliksi sammakon nielussa. Hellävaroen irroitimme poikasen sammakon suusta ja asetimme sen toisten poikasten joukkoon. Sammakon kohtalo jääköön lukijan arvailun varaan.

Äidit ovat tuon lintuemon kaltaisia pesänsä suojelijoita. He hoitavat lapsiaan ja opettavat heitä elämää varten. He yrittävät suojella lapsensa kaiken maailman “sammakoilta”, joita nykyisin on liikkeellä ehkä enemmän kuin koskaan ennen. Niinkauan kun lapset ovat pieniä, vanhemmat kykenevät asemansa koko voimalla vaikuttamaan heidän hyvinvointiinsa. Sitten tulevat kouluvuodet, ja vanhempien on luovutettava lapsensa koko päiväksi toisten kasvatettavaksi. Se on monille äideille riipaiseva kokemus. Ei auta kuin toivoa, että uudet kasvattajat pysyisivät samalla ladulla, minkä isä ja äiti ovat aukaisseet. Onneksi vanhemmille jää vielä aamut ja illat. Monet aikuiset muistelevat vieläkin rakkaudella niitä hetkiä, kun äiti peitteli illalla vuoteeseen ja rukoiltiin yhdessä iltarukous.

Äitienpäivä nostaa joka kevät kasvatustasian pinnalle. Se tuo myös esille perheiden sisäisen hyvinvoinnin tärkeyden yhteiskunnassa, ja samalla myös seurakuntien valtavat mahdollisuudet vaikuttaa huomispäivän yhteiskunnan tasapainoon ja terveyteen. Sentähden pyhäkouluihin ja nuorisotoimintaan tulisi sijoittaa enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Nykyajan omituiset “sammakkohenget” ovat vaanimassa lastemme elämää. Näitä “sammakkoja” vastaan ei ole parempaa turvaa kuin Jumalan Sana, joka ohjaa ja suojaa niin nuorta kuin vanhaakin elämän tiellä. Raamatun ohje kuuluu: “Totuta poikanen tiensä suuntaan, hiin hän ei vanhanakaan siitä poikkea.” Snl. 22:6. Vanhemmat ovat etuoikeutetussa asemassa saadessaan kertoa lapsillensa ja lastensa lapsille elävän Jumalan suurista teoista. Herra kehotti muinoin Moosesta Egyptin vitsausten keskellä: “...että sinä kertoisit lapsillesi ja lastesi lapsille, mitä minä olen tehnyt egyptiläisille, ja minun tunnustekoni, jotka olen tehnyt heidän keskellänsä, tietääksenne, että minä olen Herra.” 2 Moos 10:2. Jokaisen kristityn tulisi muistaa myös rukouksen voima. Vaikka olisimme kaukana lapsistamme, voimme rukoilla heidän puolestaan. Rukouksen avulla voimme vaikuttaa koko yhteiskuntaan. Jumala kuulee rukouksia ja vastaa niihin. “Vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras.” Jaak. 5:16.

Erkki Ahonen

Pienissä on voimakkaat värit

Viime vuodeksi pitkästä aikaa tilasin jälleen puutarhakasvien siemenluettelon. Syynä oli muutamat itämättömät siemenet, jotka ostin lähikaupasta. On harmillista, kun valmistaa maan, kylvää juuri oikeaan aikaan ja muutaman viikon kuluttua toteaa, etteivät siemenet lainkaan idä. Silloin on jo liian myöhä lähettää samalle vuodelle tilausta liikkeeseen, jonka palveluun voi luottaa.

Luettelo tuli aikanaan ja muutaman talvikuukauden ajan tämä luettelo oli mieluisia luettavaa. Eihän se tietysti Raamattua korvannut, sillä Raamattu on hengen ruokaa, mutta mieleni virkistyi katsellessani puutarhakasvien loistoa, vaikkakin vain kuvin. Mitkä ihanat, täydelliset puutarhamaismat kasvoivatkaan mielikuvitusmaailmassani! Sellaisia ei liene todellisuudessa. Keskellä talven tuis-kujen ja pakkasten ei liene haitaksi kasvattaa kukkasiamielessään!

Tilaamani siemenet saapuivat, odotetusti hyvin itäviä. Jokaisessa pussissa oli seikkaperäinen selostus miten kasvattaa mitäkin kasvi-

lajia, asioita, joista olin suurin piirten perillä jo ennestään.

Sitten luin parista kukkapussista ohjeen, joka oli minulle uutta. Ohje oli suomeksi käännettynä suunnilleen tällainen: “Älä valitse taimia koon mukaan, sillä pienet ovat voimakkaamman värisiä.” Täysin päinvastoin mitä olin oppinut. Minun teoriaani kuului, että lyhyen kasvukauden vuoksi tuli valita suurimmat taimet ja heittää heikot ja pienet menemään.

Neuvo jäi soimaan mieleeni. Tämähän on kuin evankeliumia: Pienissä on voimakkaammat värit. Pian olin kerännyt mielessäni koko joukon raamatunlauseita, joissa puolustettiin pieniä, köyhiä ja sorrettuja. Jeesus tuli kaikille: rikkaille ja köyhille pelastukseksi, mutta köyhät hänet ensin ottivat vastaan. Hän syntyi tallissa. Paimenet saivat ensimmäisen todistuksen. Jos hän olisi syntynyt palatsissa, Herodes olisi mennyt tietäjien kanssa häntä kumartamaan. Salamurhaaja olisi tehnyt pian työnsä. Rikkaille hän ei kelvannut.

Jos olet lukenut kansoista, jotka elivät pakanuudessa ennen kristinuskon vaikutus-

ta, olet ehkä todennut, että yhteistä niille kaikille oli julmuus ja sorto. Viimeksi luin kirjan viime vuosisadan alkupuolen Kiinasta. Siellä pikkulapsia heitettiin kaupungin muurien ulkopuolelle elävänä koirien syötäväksi. Rosvojoukot kuljeksivat ryöstämässä ja tappamassa ihmisiä.

Jeesus tuli muuttamaan ihmissydämiä ja sitä tietä koko ihmiskuntaa. Hän sanoi itsestään: “Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa köyhille, hän on lähettänyt minut parantamaan sydämeltään särkyneitä, saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näön saamista, päästämään sorrettut vapauteen, julistamaan Herran otollista vuotta.”

Millaista onkaan sellaisella, jolla ei ole oikeuksia, löytää oikeus elää ihmisenä. Varmaan heillä on ollut ja on kaipaus paremmasta. Jeesus on oikeutemme. Hän on Vapahtaja, tie iankaikkiseen elämään. Iankaikkisuuskai-puu on kuin kätkeytynyt värit pienessä siemenessä. Usein ne ilmenevät voimakkaimpina kaikkien pienimmissä.

HELMI RYÖSÄ

Todistaja

Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.
A joint publication of the
Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the
United States of America. Published 10 times a year.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher MISSION PRESS SOCIETY
1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smartt.com
todistaja@telus.net

TOIMITTAJA/EDITOR Erkki Ahonen
LAYOUT Keijo Sakara
OIKOLUKU Helena Rantanen
TAKASIVUN TOIMITUS Sylvia Rukkila
ALUETOIMITTAJIA Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA Erkki Ahonen, Liisa Lienes, Osmo Pieniniemi, Ulla Saari, Aimo Selin, Uuno Vesanen, Mika Yrjölä

YHDYSHENKILÖ SUOMESSA
Annikki Siren,
Uusi Porvoontie 693-2, 01120
Vestergskog
PUH 09-877-9114

ILMOITUSHINNAT: \$10.00 palstatuuma. Kihlaus ja perhetapahtumailmoitukset \$20.00. Kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA
KANADASSA JA USA:SSA :
Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.
KANADASSA: \$24.00. (sis.GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$30.00
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$34.00
USA:STA: US \$24.00.
Tilaus USA:sta muihin maihin US \$28.00

SUOMESTA: Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampoon nimellä Totuuden Todistaja (koko nimi), tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 28 euroa.

MUISTA MAISTA:
CAD \$34.00 , US \$28.00 tai 28.00 euroa.

OSOITTEITA
LÄHETYSSIHTEERI
Erkki Inkiläinen
119 Bergeron Crt. PO Box 5006 pms. South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

LÄHETYSKASSA USA Timo ja Eeva Nirkkonen 4205 57th Ave. South C Lake Worth FL 33463 USA

\$2.50 (GST INCL.) 2,25 euroa
Publications Mail Agreement No.40028608

GST No. R 121903561
Publications Mail Registration No. 09505

“We acknowledge the financial support of the Government of Canada, through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs.”

Calgaryn suomalaisilla oli pääsiäisenä kaksi juhlatilaisuutta. Pitkäperjantaina suomalaiset kokoontuivat kristittyjen yhteiseen ristinjauhaan aivan kaupungin keskustan tuntumassa olevaan vanhaan ja viehättävään Trinity Lutheran-kirkkoon.

Jorma Heinikainen Calgaryn Suomalaisesta Seurakunnasta toivotti juhlavieraat tervetulleiksi ja ilmoitti alkulaulun "Käy yrttitarhas-ta polku"! Hartaana veisasi

Jorma Heinikainen johti Calgaryn seurakunnan 25-vuotisjuhlan.

Pirkko Heinikainen oli laatinut juhlaan historiikin.

juhlakansa Oiva Iskaniuksen pianosäestyksellä tuttua virttä, jonka jälkeen Aino Soini ja Liisi Komulainen Luterilaisesta seurakunnasta lukivat pitkäperjain teemaan sopivat tekstit.

Aino Soini puhui vaikut-

Juhlaa Calgaryssa

tavasti ja vakuuttavasti ristin sanoman merkityksestä. Yhteislaulujen jälkeen Oiva Iskanius ja Erkki Ahonen lauloivat kolme laulua haurin ja kitaran säestyksellä. Erkki Ahonen piti lyhyen päätöspuheen ja johdatti juh-lakansan päätösrukoukseen. Lämminhenkinen ja herkkä juhla jatkui kirkon alasalissa kahvitarjoilun merkeissä. Kennelläkään ei ollut kiirettä. Haluttiin nauttia matkaystävän seurasta ja pöydän antimista.

Calgaryn Suomalainen Seurakunta 25-vuotias

Pääsiäissunnuntaina kokoonnuttin uudelleen samaan kirkkoon juhlimaan 25-vuotista seurakuntaa. Tilaisuuden juontajana toimi Jorma Heinikainen, joka myös lausui alkusanat ja johti juh-lakansan

alkurukoukseen, jonka jälkeen mieskuoro lauloi Erkki Ahosen johdolla väkevästi "Siunattu varmuus Jeesus on mun".

Pirkko Heinikaisen laatiman historiikin luki Pentti Laitinen, joka myös vaimonsa Irman kanssa ojensi kukkaset Jorma ja Pirkko Heinikaiselle sekä Tauno ja Sanelma Olmalalle kiitokseksi uutтерasta aherruksesta seurakunnan hyväksi.

Juhlassa kuultiin myös Jorma Heinikaisen sahasoolo, Oiva Iskaniuksen hanuri-

soolo sekä Oiva Iskaniuksen ja Erkki Ahosen duettoja. Vapaan sanan aikana kuulluissa useissa puheenvuoroissa kohosi kiitos Herralle, joka ei ole unohtanut Calgaryn pientä suomalaista joukkoa.

Erkki Ahonen päätös-

Irma ja Pentti Laitinen, joka esitti seurakunnan historiikin.

Juhlakansa pääsi tilaisuuden jälkeen nauttimaan herkkupöydän antimista.

Harmageddonin taistelujen jälkeen tuhka on laskeutunut, niin jäljelle jää Kristus ja hänen seurakuntansa. Kristuksen rakennus - seurakunta - ei ole vielä valmis, mutta se tulee valmiiksi, koska Jeesus itse on sen rakentaja.

Voimakashenkinen tilaisuus päättyi yhteiseen alttarihetkeen, jolloin melkein koko yleisö tuli esille siunattavaksi. Juhla jatkui vielä alasalissa, jossa juh-lakansaa odotti tyylikkäästi katettu juhlapöytä 25-vuotiskakkuineen.

EOA

Mitä äiti opetti

Äitienpäivä tuo tullessaan juhlaa ja muistoja. Taimi Ahonen sai Floridassa asuvan Aino Anttilan pesueineen muistelemaan äitiensä ohjeita. Aino muistelee, mitä hänen vuonna 1878 syntynyt äitinsä, Anna Matilda, oli sanonut. Ainin tytär, Seija Nieminen, kertoilee Ainin antamista neuvoista. Seijan tytär, Heidi Wivolin, puolestaan muistaa hyvin Seijan antamat ohjeet ja neljännen polven Alexandra, suvun nuorimpana, antaa lausuntonsa Heidin neuvoista:

Ainin äidin neuvot:

Ainin mielestä hänen äidiltään tuli neuvoja niin paljon joka päivä, että niihin kompastui! Mieleen jäivät seuraavat ohjeet:

- Kaikkia vieraita (kauppareissullakin) on katsottava silmiin, tervehdittävä ja kauniisti niaattava.
- Jalat on pyyhittävä ovella tai pysyttävä ulkona.
- Jumalanpalveluksen kunnioittaminen tarkoitti käytännössä sitä, että ei leikitty eikä syöty ennenkuin kirkonkellot ilmoittivat kirkonmenojen olevan ohi. Sunnuntaina ei tehty arkisia askareita.
- Ruokakin pyhää varten valmistettiin lauantaina.
- Ainin lähtiessä 13-vuotiaana työhön Turkuun äidin ohje kuului: "Elä niin, ettet joudu poliisin kanssa tekemisiin."
- Käsityöt oli tehtävä niin hyvin, ettei virheitä löy-

tynyt, muuten äiti purki koko työn ja oli aloitettava aivan alusta. Äidin neuvosta johtuen kehui opettaja sisarusten käsitöitä ammattilaisten työksi.

Seija muistelee Ainin neuvoja:

- Aino-äidille oli erittäin tärkeää, että käyttäydymme kauniisti. "Älä ole kuin harakka," hän tapasi sanoa. Hän tarkoitti sillä, että ei saa pitää liikaa melua. Sitä en valitettavasti oppinut!
- Vaatteet piti valita huolella tilanteet huomioon ottaen - siis ei liian fiksusti eikä liian arkisesti.
- Pöytä piti kattaa vieraiden iloksi vaivoja säästämättä.
- Elämässä koettuja tappioita ei saa jäädä katselemaan, vaan pitää mennä eteenpäin ja ottaa vastaan se mitä tulee.
- Arkoja ja sivuunjääneitä tulee huomioida ja olla heille erikoisen ystävällinen.

Heidi kertoo Seijan neuvoista:

- Elä aina Herralle!
- Kykenet tekemään mitä tahansa, jos vain viitsit nähdä vaivaa ja yrittät.
- Selkä suoraksi. Ota kunnon ryhti. Hymyile, ole iloinen ja reipas. Ole kiinnostunut kaikesta ja kai-kista.

- Ole esimerkkinä muille. 1 Tim. 4:12.
- Silmät on sielun ikkuna.
- Käyttäydy joka tilanteessa sivistyneesti.
- Kengät, vyö ja laukku täytyy aina olla samanväriset.

Olen yrittänyt - mutta en aina onnistunut - noudattaa äidin neuvoja. Huomaan myös, että olen enemmän ja enemmän ihan kuin Seija - varsinkin kun neuvon omaa lastani. Äidin neuvot soivat mielessäni, kun annan ohjeita eteenpäin.

Sisareni antoi minulle pienen magneetin, jossa on naisen kuva (huivi päässä, käsilaukku kädessä, korkokengät jalassa jne.). Kuvan alla lukee: Huolimatta vuosia kestäneestä valmennuksesta ja henkilöllisyyden kehittämisestä, hän on silti tullut äitiinsä!

Isoäiti Aino, äiti Seija, tytär Heidi ja tyttären tytär Alexandra

Alexandra saa Heidiltä neuvoja päivittäin:

- Muista pitää ystäväsi salaisuudet ominasi. Älä kerro niitä muille.
- Ota vain sen verran ruokaa kuin jaksat syödä.
- Yritä tehdä aina parhaasi.
- Ole ystävällinen.
- Jos joku pudottaa jotain, niin nosta sinä se ylös.
- Pidä Jeesus aina sydämessäsi!

Tosi viinipuu ja oksat

”Minä olen tosi viinipuu, ja te olette oksat. Isäni on viinitarhuri. Jokaisen minussa olevan oksan, joka ei tuota hedelmää, hän karsii sen pois. Mutta jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa sen liioista versoista, että se tuottaisi runsaamman hedelmän.” Joh. 15:1-2.

Jeesus puhui nämä lohdutuksen sanat opetuslapsilleen kaksi vuorokautta ennen kuolemaansa. Kolme vuotta hän oli ollut omiensa tulimuurin kansalaisten pilkkakirveitä vastaan. Nytkö hän, lisääntyvissä yhteenotoissa kansan vanhimprien ja fariseusten käsissä, jättäisi heidät oman onnensa varaan. Hän oli kyllä luvannut tulla takaisin käytyään Isänsä kodissa valmistamassa sijaa, mutta se, että Jeesusta pieksettäisiin ja naulittaisiin ristille oli kuin kalanruoto opetuslasten kurkussa.

Miten he kaipasivatkaan Pyhän Hengen tuloa! Monet kysymykset askarruttivat mieltä. Pietari kyseli mielessään, että eikö hän voisi seurata Mestariaan vaikka ristille asti? Filipus halusi syvällisempää opetusta Isästä. Tuomas pelkäsi eksyvänsä tiellä, jonka hän tuns vain osaksi. Juudas (ei Iskariot) pahoitteli, ettei Jeesus innostanut suurempia kansanmassoja seuraajakseen.

Nautittuaan pääsiäisaterian oppilaittensa kanssa, hän lähti kävelemään Getsemanen puistoon, jossa Jeesus oli ennenkin opetuslastensa kanssa rukoillut. Perillä Jeeus otti

mukaan Pietarin, Johanneksen ja Jaakobin ja vetäytyi kauemmaksi heidän kanssaan. Rukoillessaan hän joutui suureen ahdistukseen ja toisti Isälleen: ”Isä, jos on mahdollista, ota tämä malja pois, minun sitä juomatta, ei kuitenkaan minun tahtoni mukaan vaan sinun.”

Ahdistus jatkui. Lieneekö ollut helvetin voimien tarkoitus pysäyttää Jeesus menemästä ristille, jolloin lunastustyö olisi jäänyt toteutumatta, sillä ei maassa eikä taivaassa olisi löytynyt tarpeeksi puhdasta uhria. Jeesus inhosi syntiä, ja Jumalan vanhurskaus vaati ehdotonta täydellisyyttä. Johannes kuvaa uhria Ilmestyskirjassa, miten keskellä Jumalan alttaria, neljän vanhimman keskellä seisoivat Karitsa ikäänkuin teurastettuna. Ilm. 5. Ennen maailman luomista Jumala jo näki synnin petollisuuden ja ihmisen heikkouden langeta ja siksi hän oli varannut sovitusuhrin.

Jeesuksen huuto ristiltä ”Elai, Elai laama sabaktani” ei ollut tunteilua vaan todellisuutta. Hänet oli leikattu irti viinipuun rungosta. Mutta tie taivaalliseen pyhäkköön avautui Jeesuksen veren vuodatuksessa ja esiripun revetessä temppelissä. Antaessaan henkensä Jeesus huusi: ”Se on täytetty!” Daavidin juurivesi ja Juudan leijona oli murtanut viimeisenkin tuomion sinetin. Maailman ikisunnuntai oli alkanut.

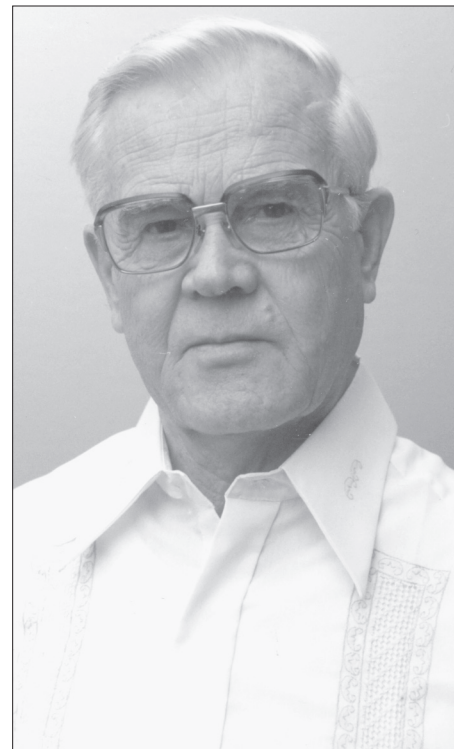
Getsemanessa hän tapasi opetuslapset nukkumasta. Lihan heikkous

oli kukistanut hengen valppauden; niin kuin on yleensä totta henkien kamppailussa. ”Ettekö hetkeäkään voineet valvoa kansani; valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusauksiin,” olivat Jeesuksen sanat. Ja kaiken lisäksi Juudas tunnisti Jeesuksen vangitsijoilleen suudelmalla - mitähän lie ollut miehen sydämessä?

Jeesus vietiin ylipappi Kaifaan luo ja sieltä Pilatuksen kuulusteltavaksi. Raivoisa syyttäjäparvi kuohui syytöksiä, mutta ne eivät pitäneet yhtä. Lopulta Pilatuksen vaimokin tuli sanomaan: ”Ole koskematta tähän vanhurskaaseen mieheen, minä kärsin unessa paljon hänen puolestaan.” Siitä huolimatta Pilatus leikki lain varjossa ja vapautti lopulta ryövärin, Barabbaan, mutta ruoskitti Jeesuksen. Raa’at sotilaat pieksivät ruoskin ja nyrkein maailman suurinta hyvän tekijää. Se maksoi juutalaisille 2000 vuoden mierolaisuuden.

Juutalaisten syytökset olivat kahteellista hakkailua eli totuuden kanssa ilveilemistä. Ja kuitenkin Jeesuksen viimeiset sanat ristillä olivat: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä eivät tiedä mitä tekevät...” ”Se on täytetty!” Helvetin perustukset vavahtivat, ja maailman kansoille koitti iankaikkinen sapatti. Halleluja!

Paimenta oli lyöty, ja lauma alkoi hajota, mutta ilmestymisellään Jeesus vaikutti oppilaihinsa rauhoittavasti. Hajoitettut kokoontuivat yläsaliin - eivät kaikki, vaan 120 odottamaan Isän

lupausta. Helluntaipäivän koittaessa raju tuulispää ja tuliset kielet täyttivät yläsalin. Piileskelevät oppilaat astuivat kadulle ja alkoivat neljällätoista eri kielellä ylistää Jumalaa hänen suurista teoistaan. Läheltä ja kaukaa tulleet olivat ihmeissään: ”Mitä tämä mahtakaan olla?” Noin 50 vuoden aikana apostolit julistivat Sanaa ihmeihin ja merkeihin, kunnes lähes koko tunnettu maailma sai kuulla evankeliumin.

Viime vuosisata sai jälleen kokea, että Jeesus elää, kun Pyhä Henki lankei 1900-luvun alussa synnin kuivaamaan allikkoon. Riemu täytti jälleen nääntyvät sydämet. Kautta maailman miljoonat ovat löytäneet ylivuotavan Hengen elämän. Tuhannet ja jälleen tuhannet ovat rientäneet maailman ääriin totuuden torveen puhaltamaan - minäkin niiden mukana.

WALTER EEROLA

Jakso 61

Sanan seurassa

Saara Rossi

Ihmiselämä on kovin vaihtelevaa. On lapsuus, jolloin vanhemmat pitävät huolen. Asunto, vaatteet, ruoka ja kaikki muu on vanhempien aikaansaamaa. Onnellinen se lapsi, jolla on uskovat vanhemmat, jotka kärsivällisesti ja rakkaudesta ahertavat perheensä eteen ja samalla myös johdattelevat heitä pelastuksen tielle.

Lapset kasvavat ja koulun käytyään joutuvat monenlaisten valintojen eteen. On elämäntehtävän ja elämäntönnön ja monen muun asian valinta. Länsimaissa ei ole sellaista käytäntöä kuin kiinalaisten keskellä Taiwanissa. Siellä vanhemmat päättävät

melkein kaiken, joka koskee lapsensa nykypäivää ja tulevaisuutta.

Aika kuluu, lapset kasvavat, ja monilla on jo oma perhe, ja isovanhemmat jäävät kahden. Heillä on edessä eläkeikä. Työnteon vuodet ovat jääneet taakse. Eipä silti - eläkeläisilläkään touhua riittää aivan tarpeeksi.

Eläkeikä ja eläkeläiset... Monet jollain tavoin kammoavat näitä sanoja. Heistä tuntuu, että siinä iässä elämällä ei enää ole mitään tarkoitusta, vaikka esim. politiikassa monet vasta siinä iässä ovat tehneet tärkeimmän osan elämäntyöstään. Siihen asti on kerätty kokemuksia ja vii-

Eri vaiheita elämässämme

sautta elämän eri vaiheissa, ja niistä on paljon hyötyä nykyisissäkin tehtävissä.

Näiltä tiimoilta tulee mieleeni Mooses ja hänen elämänsä mielenkiintoiset vaiheet. Hän, Jumalan ihmeellisen johdatuksen kautta, joutui faraon hoviin ja siellä sai hyvän koulutuksen. Kuitenkin kaiken komeuden keskellä oli hänen mielessään oma kansa ja sen kurja kohtalo.

Hän tuumi, niinkuin moni parhaassa iässä oleva ajattelee, että hän menee ja auttaa kansaansa. Hän luuli, että israelilaisetkin ymmärtäisivät, että Jumala oli hänet valinnut vapauttamaan heidät. Mooses luotti omiin voimiinsa ja kykyihinsä. Olihan hän parhaassa iässä oleva mies ja kouluviisauttakin oli karttunut. Tuloksena kuitenkin oli täysi epäonnistuminen

ja pako erämaahan. Tästä alkoi Mooseksen elämässä uusi koulutusjakso, jota kesti neljäkymmentä vuotta. Sen aikana Mooses oppi tuntemaan itsensä ja omat kykynsä. Lampaita paimentaessaan hänellä oli aikaa tutkia asioita ja tilannetta. Ja kun Jumala ilmestyi erämaassa, oli hän jo oppinut tuntemaan itseään ainakin jonkin verran.

Tästä erämaatapauksesta kertoo meille Toinen Mooseksen kirja näin: ”Herran enkeli ilmestyi hänelle tulien liekissä keskellä orjantappurapensas- ta...” 2 Moos. 3:2. Eiköhän ole niin, että usein Jumala meillekin ilmestyy koetusten tulien keskellä. Vain koetukset saavat meidät hiljentymään Jumalan puhutteluun, ja monet erämaakokemuksetkin ovat olleet auttamassa tähän - kiireen keskellä pysähtymiseen.

Tuo Jumalan ilmestymisen tapahtui ”keskellä orjantappurapensas- ta”. Sinun elämässäsi ehkä orjantappuran piikit pistävät niin, että huudat: ”Jumalani, miksi sallit kaiken tämän?”

2 Moos 3:10 jatkaa: ”Niin mene nyt, minä lähetän sinut faraon tykö, ja vie minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä.” Nyt vasta oli tullut Jumalan aika asettaa Mooses Herran hänelle varaamaan tehtävään. Neljäkymmentä vuotta aikaisemmin Mooses oli ollut pahasti edellä Jumalan aikataulusta ja sai sen tähden aikaan vaikeuksia itselleen ja toisille. Nyt kun hän oli ainakin jonkin verran oppinut tuntemaan itseään, hän sanoi: ”Mikä minä olen menemään...”

Jos joku meistä olisi ollut Mooseksen asemassa, olisim-

Otsikossa mainitut kolme sanaa pysähdyttivät minut miettiessäni erään sunnuntain aamukokousta. Vähänkin Raamattua tunteva tietää, että ne löytyvät ehtoollisen asettamissanoista (Matt. 26:26-28) ja Mark. 14: 22-24). Mutta kuinka moni meistä mahtaa-kaan muistaa, että täsmälleen samat Vapahtajamme sanat löytyvät myöskin sen ihmeen yhteydestä, jonka Jeesus teki ruokkiessaan viidellä leivällä ja kahdella kalalla yli viisituhatta miestä plus naiset ja lapset (Matt. 14:19, Mark. 6:41 ja Luuk. 9:16). Nämä kaksi tapahtumaa yhdistettyinä yhdeksi suureksi ruokkimisihmeeksi avaavat meidän silmäimme eteen valtavan totuuden. Kyse ei olekaan jostakin silloin tällöin toistuvasta rituaalista, vaan paljon syvemmälle luotaavasta totuudesta, jonka Jeesus halusi opettaa ja osoittaa kaikille ympärillään oleville ihmisille.

Luovutatko evääsi?

Kysymys on kaksitahoinen. Ensiksin on kyse hengellisen nälän tyydyttämisestä ja toiseksi tulemisesta sen 'leivän' jakajiksi, joka ainoastaan voi tämän ihmisten nälän tyydyttää. Johannes kertoo, että avainhenkilö tuon ruokkimisihmeen kohdalla oli pikkupoika, joka luovutti omat eväänsä Jeesuksen siunattavaksi ja murrettavaksi (Joh. 6).

Jakajia kyllä löytyi, mutta eväistään luopujia toisten hyväksi oli vähän. Kaksitoista vakallista jäljeljääneitä palasia viidestä leivästä ja kahdesta kalasta todisti kiistattomasti mitä tapahtuu, jos Jeesus saa siunata ja murtaa sen, mitä meillä on. Sitähän hän ei pyydäkään, mitä meillä ei ole.

Paavali muistutti korintolaisia siitä, että alttius on otollista Jumalalle

Siunasi - mursi - antoi

sen mukaan kuin meillä on varoja - tai jotain muuta - eikä sen mukaan kuin niitä ei ole (2 Kor. 8:12). Opetuslapset kyllä osasivat vähätellä pikkupojan eväiden määrää ja hänen intoaan, mutta olivat taatusti hiljaisia poikia kerätessään tähteeksi jääneitä palasia kylläisin vatsoin.

Elämän leipä

Jos kärsit hengellisen elämäsi kui- vuudesta ja yksitoikkoisuudesta, niin opiskele Johanneksen evankeliumin kuudetta lukua. Huomaat, ettei kyse ollutkaan vain pikkupojan vähistä eväistä, vaan Hänestä, joka on tai- vaasta alas tullut Elämän Leipä. Meitä Herran omia ei ole tarkoitettu pettu- leivän jakajiksi eikä sitä ole tarvis itse- kään syödä. Mutta totuus on vieläkin se, että mitä syömme ja millä elämme, sitä me myös muille jaamme ja an- namme.

Ehtoollisella ollessaan Jeesus aset- ti itsensä tämän suuren salaisuuden esikuvaksi. Jeesus sanoi leivästä, jon- ka hän mursi: "Tämä on minun ruu- miini" ja maljasta, josta hän kiitti: "Tämä on minun vereni!" Johannes kirjasi ylös Vapahtajamme sanat: "Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaik- kisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani maailman elämän puolesta" (Joh. 6:51).

Keskuudessamme on luvattoman paljon sellaista seurakuntaväkeä, joka

ei ole sisäistänyt ehtoollisen ydinsa- nomaa. Sillä on toki suuri merkityk- sensä pelkkänä tapanakin. Onhan mahtava asia, kun Herran omat ko- koontuvat kaikki saman pöydän ym- pärille ja julistavat yhdestä sydäimestä Herran kuolemaa siihen asti kuin hän tulee. (1 Kor. 11:26).

Kyse ei ole meidän pöydästä, vaan Herran pöydästä. Jeesus otti itse lei- vän, siunasi, mursi ja antoi opetus- lapsilleen. Hän itse otti maljan, kiitti ja käski opetuslasten jakamaan sen keskenään. Tämä kaikki on arvokasta loppuun asti. Mutta Jeesus halusi ope- tuslastensa ymmärtävän, että hänen antamansa esikuva velvoittaa heitä seuraamaan hänen jälkiään. Ymmär- rätkö sinä tämän elämässäsi?

Murrettu leipä

Jeesus antoi oman elämänsä täy- dellisesti Isänsä käsiin. Jumala siuna- si oman Poikansa, mutta hän myöskin mursi hänet. Jeesus antautui tähän vapaasta tahdostaan. Isä ei väkisin Poikaansa pakottanut ristin tielle. Jee- suksella oli valta ja oikeus kieltäytyä kuolemaan kulkemasta. Sitä hän ei kuitenkaan tehnyt. Hän alistui mur- rettavaksi meidän tähtemme. Nisun jyvä putosi maahan ja kuoli! Ja nou- si ylös ja kantoi runsaan hedelmän (Joh. 12:24). Leipäongelma ratkaistiin Golgatalla ikuisiksi ajoiksi. Kunnia Jumalalle! Jumala on totisesti siunan-

nut meitä taivaallisissa kaikel- la hengellisellä siunauksella Kristuksessa (E. 1:3).

Kysymys kuuluu: Haluam- meko me tulla omassa elä- mässämme murretuiksi? Sitä, haluaako joku tulla siunatuksi, ei tarvitse kysyä! Kaikki sitä haluavat. Mutta kysyä so- pii: Haluammeko tulla mur- retuiksi, kun Jumala meitä siunaa? Siunausta haluavien jono näyttää ihan loputtoman

pitkältä, mutta missä ovat ne, jotka haluavat tulla murretuiksi? Vain mur- rettua leipää voi jakaa ja vain murre- tut sydämet ovat kelvollisia Jumalan käytössä ruokkimaan nälkäisiä. Mur- taessaan leipää, jonka hän ensin oli siunannut, Jeesus halusi opettaa omilleen tämän suuren salaisuuden. Ja murretun leivän tähteiden kokoa- misella hän halusi osoittaa, että tällä siunauksen tiellä ei koskaan jaettava lopu kesken. Joskus voi näyttää siltä, että elämä tässä ajassa loppuu kesken, mutta Elämän Leipä ei koskaan lopu kesken.

Olen vakuuttunut siitä, että jos etsimme ja löydämme tämän tien, ja jos siitä tulee meille elämäntapa, me tulemme näkemään herätyksen siunatut ajat. Nälkäisistä kun ei tule olemaan puutetta. Ei Jeesus ole muut- tunut! Meidän pitää muuttua! Vanhan helluntailaisen on painuttava polvil- leen Isän edes- sä ja pyydetävä sellaista siuna- tuksi tulemisen armoa, että se johtaa murtu- miseen ja särky- miseen suuren Savenvalajan käsissä.

JAAKKO ROMU

me varmaan sanoneet, että me olemme liian vanhoja, ei meidän voimamme enää ole samat kuin nuorena, eikä ny- kyään vanhaa enää arvosteta työmarkkinoilla. Nykypäivä- hän on nuorten valtakautta! Ei meistä vanhoista!.

Jumala sanoi Moosekselle: "Minä olen sinun kanssasi." Eräässä laulussa laulamme: "ei omin ihmisvoimin, vaan Hengellä Jumalan."

Ja kuitenkin, Mooseksen estelyt jatkuivat: "Oi Herra, minä en ole puhetaitoinen mies, en ole ollut ennen enkä senkään jälkeen, kun sinä pu- huit palvelijallesi, sillä minul- la on hidas puhe ja kankea kieli." 1 Moos. 4:4-12.

Nyt vasta, vanhalla iäl- lään, Mooses huomasi itsessään puutteita, joita nuo- rempana ei tullut ajatelleeksi. Nyt erämaakoulussa oli kaik- ki vääränlainen itsevarmuus ja luottamus omiin kykyihin pyyhitty pois. Ja Mooses jat- kaa: "Oi Herra lähetä kuka muu tahansa." 1 Moos 4:13. Loppujen lopuksi Mooses kuitenkin suostui, Jumalan

luvattua hänelle kaiken tar- vittavan avun ja tuen.

Matkan varrella Mooses ja kansa kokivat monia ihmeitä, mutta hän itse ei kuitenkaan päässyt perille luvattuun maahan. Syynä vain meistä mitättömälle näyttävä pikku tottelemattomuus.

Monia aseitaan Juma- la alkaa valmistaa jo aivan nuorena, ja koulutusaika voi asianomaisesta olla liian pit- källe tuntuva, mutta Juma- la asettaa palvelijansa juuri siihen paikkaan, mihin pitkä koulutusaika tähtäsi, omalla ajallaan. Voi olla, että matkan varrella on montakin väliai- kaistehtävää, mutta varsinai- nen tehtävä voi tulla eteen vasta aikana, josta itse ja toiset ajattelevat, että ei suinkaan enää, meidän on löydettävä tehtävään joku toinen, ehkä joku nuorempi.

Mooses, astuttuaan teh- täväänsä, hoiti sitä uskollis- sesti vuosikymmenien ajan, ja hänen erämaakoulustaan oli hyötyä koko kansalle. Tuo koulu antoi hänelle elämän- kokemusta ja viisautta niin,

että hän voi selvittää israeli- laisten monenlaiset pulmat ja johtaa heitä läpi vaikeuksin kohti luvattua maata.

On hyvä, että seurakun- nasta löytyy sekä lapsen vil- pittämyyttä, nuoren intoa, miehuusiän voimakkuutta että vanhojen elämän koke- musta ja sen mukanaan tuo- maa viisautta. (Toivottavasti!)

Mieleissäni on Moosek- sen tapauksen lisäksi eräs tapahtuma Israelin histori- an myöhemmältä ajalta. En- simmäinen Kuningastenkirja kertoo meille Rehabeamin ku- ninkaaksi valitsemisesta. 1 Kun. 12. Hänellä oli monen- laisia neuvonantajia, oli nuo- ria ja oli vanhoja. Kansa pyysi tulevaa kuningasta lieventä- mään heidän kovaa työtaak- kaansa. Jos hän tekisi niin, kansa palvelisi häntä. Tuleva kuningas ei halunnut yksin ratkaista pulmaa ja niin hän kääntyi vanhojen neuvonan- tajiin puoleen pyytäen hei- dän mielipidettään: "Kuinka te neuvotte vastaamaan tälle kansalle?" Ja vastaus kuului: "Jos sinä tänä päivänä rupeat

tämän kansan palvelijaksi ja palvelet heitä, jos kuulet heitä ja puhut heille hyviä sanoja, niin he ovat sinun palvelijoi- tasi kaiken elinaikasi." 1 Kun. 12:6-7.

Mutta Rehabeam hylkäsi tämän neuvon, jonka vanhat hänelle antoivat ja neuvot- teli nuorten miesten kanssa (jae 8), jotka kehottivat hän- tä antamaan entistäkin ras- kaamman taakan kansan kannettavaksi.

Minkä neuvon kunin- gas valitsi? "Kuningas antoi kansalle kovan vastauksen, hyljäten sen neuvon, jonka vanhat olivat antaneet." Hän puhui heille nuorten miesten neuvon mukaan." Tulos: Maa jakautui ja Rehabeam sai hal- lintaansa vain pienen osan kansaa. Hyvät neuvot olivat tarpeen, mutta niitä hän ei halunnut kuulla eikä noudat- ta.

Vuosia sitten Taiwanissa eräs lähetyseura päätti, että he ottavat vain nuoria, par- haassa iässä olevia lähettejä kentälle. Päätös pantiin täy- täntöön, mutta ei kauaakaan,

kun palattiin alkuperäiseen käytäntöön. Sekä vanhat että nuoret lähetit olivat tervetul- leita, sillä erotuksella, että iäkkäämmiltä odotettiin vain kahden vuoden työkautta, toivossa, että he jaksaisivat paremmin tehdä työnsä ja ter- veyskin kestäisi, kun taas nuo- remmilta odotettiin pitempiä työrupeamia. Miksi näin? He tulivat havaitsemaan, että vaikka nuoret olivat innok- kaita ja parhaissa voimissaan, heiltä puuttui jotakin, jota vanhemmilla läheteillä oli. Vanhemmat olivat paremmin perehtyneet kieleen, tunsivat kansa luonnetta ja tapoja enemmän ja sen tähden oli- vat saavuttaneet paikallisten luottamuksen. Vanhat lähetit saivat myös olla tukena ja oh- jaajina nuorten vasta-alkaval- la uralla kiinalaisten parissa. Toinen toistaan tukien he jat- kavat työtään kentällä, jossa jokaista tarvitaan.

"Kun me yhteistyössä vain oomme yhteisvoimin ain, työomme edistyy, kuorma keven- tyy, siispä yhteistyöhön vain."

**Teksti ja kuvat:
Eero Sorila**

Touruhovi oli vanha puutalo Tourujoen penkereellä Jyväskylässä. Se oli turvallinen syntymäkotini, josta läksin ensimmäiselle seikkailumatkalle. Se oli saunamatka. Vuosi oli 1946, ja olin täyttänyt kokonaista kaksi vuotta.

Äitini kanssa se alkoi. Kävelimme ensiksi Tourujoen sillan yli, ja sieltä matka jatkui kaupungille. Oli jännittävää olla suurkaupungissa. Kaikki

matkalla. Vauhti oli kova, ja äiti jossain kaukana. Hän kyseli sydänkurkussa vastaantulijoilta: "Onko näkynyt pientä poikaa."

Kukaan ei ollut nähnyt. Olin päässyt seikkailun makuun. Pieni pelko lisäsi jännitystä. En tajunnut sitä tuskaa mitä tuotin äidilleni. Hän teki ilmoituksen poliisilaitokselle pojan katoamisesta. Epätoivon keskellä äiti rukoili; ajatteli myös, että olisinko voinut osata kotiin.

Maailman paras syli

En itsekään ymmärrä miten olin ottanut täysin oikean suunnan kotiin. Tulee laulun sanat mieleen. "Niin pitkä on matka ei kotia näy, vaan ihana enkeli vierellä käy".

Äiti tuli kaukana perässä. Hänen sydämensä takoi ylikierroksilla, ja matka tuntui loputtoman

palasin vielä ikämiehenä kotiin pitkiltä matkoilta sulkeuduin halauksin äidin syliin. Sain viettää hetken maailman parhaassa sylissä, kuin ennen Tourujoen sillalla.

Liian kipeä tehtävä

Nyt vastaanottavat käsivartesi ovat rauenneet ja kynäsi ote on herpaantunut. Ikävöin sinua erikoisesti äitienpäivänä. Tulen perässä...

Rakkautesi ja kynän piirtosi ovat jättäneet kauniin jäljen. Poikasi, koko perheesi ja seurakunta olivat sinulle erittäin rakkaita.

Halusin lähettää jokaiselle ystävälle kiitoskortin jotka muistivat poismenoasi 12.01.1997

Pyydän anteeksi. Koin tehtävän liian kipeäksi. Nyt kiitoskortit ovat odottaneet postitusta jo seitsemän vuotta ja niitä on liian myöhä lähettää. Oheisena on kiitoskortista valokuva, jonka toivon välittävän omasta ja äitini puolesta vilpittömät kiitokset teille kaikille.

MUISTOJA ÄITIENPÄIVÄN AATOSSA

Elämäni ensimmäinen seikkailumatka

näytti pikkupojasta niin suurelta ja mahtavalta. Siihen aikaan yleiset saunat olivat kaupungeissa suosittuja. Saa-vuimme vajaan puolen tunnin päästä Väinön saunalle.

Se tuntui minusta tavattoman suurelta laitokselta, jossa kiuas pi-hisi, höyry

Äitini, Alice Helena Sorila o.s. Rothberg, oli täysin levollinen ja kiitollisella mielellä vielä elämänsä loppusuoralla ja sanoi. "Jumala haluaa ottaa minut kotiin". Kuvassa äidin käsi ennen kuin luova kynä herposi hänen otteestaan.

suhisi ja vesi loiskui. Taisipa olla omituinen mummokin pesutuvan puolella, joka kidutti miehiä. Hän iski vatsallaan röhöttävän miehen selkään jollain terä-aseella niin, että veri tirskuu. Sitten imi lehmän sarvella verta ja sylkäisi lattialle. Omituiselta näyttivät mummon touhut. Jälkeenpäin sain maailmalla tietää, että mummo oli kuppari. Oma äiti ei halunnut niin pahalta kuulostavaa sanaa pojalleen opettaa.

Siitä se alkoi

Kun oltiin aikamme pesty ja löylytelty, niin äiti auttoi minua pukeutumisessa. Hän meni jostain syystä vielä saunan puolelle käymään. Siitä se alkoi. Jännittävä kaupunki odotti ulkona, ja samantien livahdin saunan pukuhuoneesta ulos.

Seuraavassa hetkessä äiti oli saada sydänkohtauksen kun huomasi, että poika oli hävinnyt. Onneksi oli kesä. Minä taapersin innoissani pitkin kaupungin katuja. Olin menossa kotiin. Se tuntui jännittävältä. Olin omatoimi-

pitkältä. Kun äiti kertoi seuraavan vaiheen vielä yli seitsemänkymmenen vuoden ikäisenä, niin hän itki ilosta.

Olin odottamassa äitiä Tourujoen sillalla. Hän näki poikansa jo kaukaa, juoksi kuin maratoonari maaliin ja nosti minut syliinsä. Se oli maailman paras syli. Me kummatkin itkimme. Äiti ja poika olivat tavanneet toisensa.

Tämä seikkailumatka oli elämäni ensimmäinen muttei viimeinen. Kun

Eero leikkii turvallisen kotinsa lattialla pirtinpöydän äärellä istuvan äidin läheisyydessä ennen elämänsä ensimmäistä seikkailumatkaa.

Maalaus on kirjoittajan isän, Uuno Heikki Sorilan, käsialaa.

Juurenpätkiä etsimässä

Jätkoa sivulta 1

Mika Yrjölä

Sain tilaisuuden saarnata parissa isossa ja useassa pienessä seurakunnassa. Matkan kohokohdaksi muodostui kuitenkin Palembangin raamattukoulu Sumatralla. Käsittämättömän kuumassa ja kosteassa, hyttysten ja käärmeiden suosimassa suomaastossa sijaitsee Indonesian suurin raamattukoulu – noin 500 oppilasta. Sain tilaisuuden isäni kanssa palvella heitä kolmen päivän ajan. Ensimmäisenä iltana Pyhä Henki antoi sydämelleni puhua kustannusten laskemisesta. Annoin omien kokemusteni perusteella yhdeksän hyvää syytä jättää Jumalan Valtakunnan työ nyt vielä tässä vaiheessa, kun ei ole liian pitkällä. Pyhä Henki toimi väkevästi! Muutamat kokivatkin, että hinta tulee liian korkeaksi – aina ei tule olemaan rahaa ruokkia lapsiaan, joskus joutuu sanomaan näkemiin perheelleen, joskus oma terveys tulee kärsimään – joskus kysytään myös henkeä. Tämän kaiken kerroin raamattukoululla, jolla seisoj "rukoushuone" joka oli nimetty Stanleyyn mukaan – nuoren miehen samaiselta raamattukoululta, joka oli menettänyt henkensä evankeloidessaan täysin pimeää saarta. (Tuolla saarella on viimeisen 10 vuoden aikana nyt Stanleyyn kuoleman jälkeen kastettu yli 10.000 uudestisyntyntä). Pyysin heitä sulkemaan silmänsä ja "katselemaan" omia lapsiaan silmiin ja sanomaan heille: "Tänään ei ole rahaa ruokaan." Pyysin "katselemaan" omia vanhempiaan ja sanomaan näkemiin – kenties hyvästi. Pyhä Henki teki työtään – sadat tulivat esille kyynelissä luovuttaen loppuelämänsä Jumalan käteen – maksoi, mitä maksoi! Seuraavana päivänä haastoin heitä valitsemaan Jumalan tien, eikä helpoa tietä, jotta Jumalan nimi tulisi suureksi – eikä heidän! Haastoimme heitä menemään ei helpoille alueille, joissa jo on kirkkoja, vaan alueille, jotka ovat seurakuntien hautausmaita.

Indonesiassa on joka vuosi 3000 nuorta (ja van-

hempaakin) 30:ssä eri raamattukoulussa. Samalla tässä 230 miljoonaisessa, enemmistöltään muslimikansassa on vielä enemmän saavuttamattomia heimoja kuin missään toisessa maassa maailmassa. Oli rohkaisevaa kuulla, kuinka nyt ensimmäistä kertaa on raamattukoulujen oppilaista jo lähes 10 prosenttia valtauskonnon taustoista (ei kristityistä kodeista). Sadat kylät ja kaupungit ovat alkaneet muuttua – pimeyden valtojen on ollut pakko väistyä. Mutta vielä tarvitaan työntekijöitä. Oli hienoa kuulla kuinka hadzin poika oli löytänyt Jeesuksen, kuinka "Laskar Jihadin" (Al Qaidaan linkitetty ääriyhmä) soturi löysi Jumalan rakkauten, kuinka nuori sundatytö oli joutunut perheensä hylkäämäksi ja kuitenkin mieluummin valinnut Jeesuksen – ja heillä palaa nyt toisenlainen, puhdas tuli – tuli kertoa sanomaa Jumalan mittaamattomasta rakkaudesta, joka on monelle Indonesianlaiselle täysin uusi käsite.

Indonesian talousongelmat näkyvät yhä myös seurakunnissa ja raamattukouluissa. Noin \$16 USD/kk hintaista täysylöspitoa ja opetusta raamattukouluissa kykenee maksamaan vain pieni osa oppilaista. Se pani miettimään omiakin McDonaldsin reissuja – kuinka hyvin hoidan niitä varoja, joita Jumala on uskonut minulle? Osa oppilaista lähtee koulun jälkeen suoraan "kentälle" – pimeille paikkakunnille

kyliin, jossa ei ole yhtään kristittyä. Vuoden ajan heille maksetaan tuollaista \$16 kannatusta, ja sitten ovat omillaan (seurakunta pystyssä)!

Toinen ilon aihe minulle oli tavata ensimmäistä kertaa yli 20 vuoteen entisiä laivapoikia Ebeneseriltä. Kolme heistä toimii seurakunnan pastoreina Medanin kaupungin liepeillä Sumatran saarella. Monenlaista kovaa koulua ovat joutuneet käymään läpi: sairauksia, lapsen kuolemaa, kivitystä ja vainoa – mutta ovat uskollisesti seisseet paikoillaan. Tilaisuudet heidän seurakunnissaan olivat siunattuja (ja kuumia!).

Wilson Sormin, yksi miehistä, oli aloittanut työnsä 17 vuotta sitten kahden lapsen kanssa. Opettanut heille lauluja ja raamatunkertomuksia, se oli hänen seurakuntansa alku. Nyt hänellä on kaksi seurakuntaa ja yli 600 lasta joka sunnuntai.

Kiitollisin mielin jätin yhden kotimaistani ja palasin kohti nykyistä pääpeltosarkaani, Torontoa. Oli hienoa kokea olevansa tarvittu – pyysivät tulemaan joka vuosi raamattukoululle opettamaan

- ja hienoa kokea olevansa Jumalan käytössä, juoksupoikana maailmalla. Palasin matkalta rikkaampaan – täynnä tietoisuutta ja kiitollisuutta Jumalan Valtakunnasta, sen jatkuvasta laajentumisesta, ja sen esteitä murtavasta voimasta.

KIITOKSIA RUKOUKSISTASI JA TUESTASI.
MIKA YRJÖLÄ

Raamattukoululaisia aloittamassa päiväänsä

Tämä poika on kengänkiillottaja Palembangista.

Tässä olen Herra - lähetä minut!

Mitä kuuluu

Herman ja Helena Blomerus ovat viettäneet elämästään kaikkiaan 11 vuotta Kanadassa. He tulivat tutuiksi kanadansuomalaisille palvellessaan seurakuntia Torontossa, Vancouverissa ja Calgaryssa. Ja näiden lisäksi heitä nähtiin usein hengellisillä juhlilla.

Molemmilla on Luojan antamana ja heimonsa perintönä erinomainen laulunlahja, joka on ilahduttanut ja lohduttanut suomalaisia sekä Suomessa että ulkomailla. Herman ja Helena asuvat nykyisin Suomessa, mutta pääsivät piipahtamaan Kanadassa parin viikon vierailulle. Matka ei ollut mikään huvimatka, vaan pariskunta puhui ja lauloi yhteensä kahdessatoista tilaisuudessa Torontossa, Sudburyssa, Sault Ste Mariessa, Vancouverissa ja Calgaryssa. Todistaja-lehdelle tarjoutui erinomainen mahdollisuus päästä välittämään Blomerusten kuulumisia lukijakunnalleen.

Blomerukset asuvat Tikkurilassa, lentokentän vieressä: "Kentältä ei nouse konetta, että me emme sitä tuntisi," toteaa Herman. "Meteli on joskus aivan valtava. Tikkurilasta käsin teen työtä Järvenpään seurakunnassa, jonne matkaa kertyy 35 km. Sen matkan ajan pari kolme kertaa päivässä. Olen nyt toista kertaa työntekijänä Järvenpäässä. Seurakunnalla, johon kuuluu 380 henkeä, on pirteä nuorisotoiminta. Olemme suunnanneet viime aikoina reippaasti työtä ulospäin, mutta myös rukouskokouksiin tulee paljon ihmisiä. Monesti rukouskokoukset muuttuvat herätyskokouksiksi, kun kadulta tulee ihmisiä pyytämään esirukousta puolestaan. Jotkut ovat näissä rukouskokouksissa antaneet elämänsä Herralle. Seurakunnassa on myös vilkas musiikkitoiminta. Pidämme laulujuhlia, joihin tulee runsaasti kansaa."

Suomeen muutto ei ollutkaan niin yksinkertainen asia, kuin olisi luullut. "Yksitoista vuotta Kanadassa on jo niin pitkä aika, että oli ihan vaikeaa löytää taas kotimaan elämänrhythmi. Jäin kaipaamaan sitä yhteyttä, mikä Kanadassa on uskonystävien kesken. Se on aitoa ja lämmintä. Kun kohtaat suomalaisen uskovaisen, on kuin lähisukulaisen tapaisit. Myös veljespiiriä jäi ikävä. Se tuli rakkaaksi vuosien aikana. Siirtolaisyössä koin, kuinka tärkeä on yksilöihminen. Jos yksi siirtolainen antoi elämänsä Jeesukselle, niin se oli valtava asia. Siitä iloitsi koko seurakunta."

Keskustelun aikana vertailtiin Suomea ja Kanadaa. Molemmissa on hyviä puolia, myös huonoja. Hermanin mielestä Kanadan plussapuoliin kuuluu yksilönvapaus. "Yksi tumma pää toisten tummien joukossa ei erotu niin voimakkaasti kuin Suomessa. Nuoret heimolaisemme Suomessa joutuvat tekemään tehtävänsä paremmin kuin muut, että heidät hyväksyttäisiin. Työelämässä he joutuvat melko koviin yrittäessään luoda uraansa. Mutta on sanottava, että koti-Suomessa on muutosta tapahtunut hyvään suuntaan tässä asiassa."

Nyky-Suomen hengellisestä kentästä Herman kertoilee havaintojaan: "Nyt on puute herätyspuhujista. Jos jollakin on tämä armoitus, niin kutsuja riittää seurakuntiin. Tuntuu kuin Suomi olisi herätyksen kynnyksellä. Uskon, että sieluja pelastuu, kun julistetaan herätyssanomaa."

Helena:

Helena kuvailee paluumuuttoa perheenäidin näkökulmasta: "Olimme asuneet kuusi ja puoli vuotta Vancouverissa, kun muutimme vuonna 1995 Suomeen. Se oli kulttuurisokki.. Tilanteet kotimaassa olivat paljon muuttuneet, mutta sukulaiset ja ystävät auttoivat muuttostressin lievittämisessä."

Varsinkin Priscillalla oli alussa vaikeaa, kun hän oli koulunsa käynyt englannin kielellä. Nyt sitten piti ruveta opiskelemaan suomeksi. Kyllä se koulunkäyntikin siitä lähti luistamaan, ja nyt Priscillalla on hyvä työpaikka. Sekin tuntui oudolta, kun en heti päässyt töihin. Jouduin ensimmäistä kertaa elämässäni työttömyyskortistoon. Vuoden kuluttua pääsin töihin ja olen siinä työssä vieläkin. Poikamme Roger toimii itsenäisenä yrittäjänä. Hän aikoo lähiaikoina siirtyä kiinteistövälittäjän tehtäviin eli real estate hommiin. Suomessa on vieläkin turvallista elää, vaikka ei se enää sellaista ole kuin omassa nuoruudessa."

Seurakunnassa autan Hermania. Olen mukana kuorotyössä, laulan sooloja ja autan keittiössä. Olen kiitollinen Jumalalle, että Kanadassa opin tuntemaan seurakunnan merkityksen. Siirtolaisoloissa seurakunta on kuin suuri perhe. Ihmiset välittävät toisistaan ihan eri tavalla kuin muualla, ja kun jollakin on vaikeaa, niin perheeseen kuuluminen auttaa eteenpäin. Se yhteenkuuluvaisuuden tunne oli aivan mahtavaa."

Kanada ei jättänyt Helenaan haavoja, ei arpiakaan. "Kanada oli meille hyvä maa. Vieläkin on ikävä ystäviä ja seurakuntia. Kanadan vapautta muistelen mielelläni. Yksilö sai rauhassa olla erilainen, tummatukkainenkin."

Helena kuuluu laulavaan sukuun, ja kysyttäessä lempilaulua, sitä ei tarvinnut kauan miettiä: "Käy Golgatan ristille polkuni mun" - Helenalle on iän myötä syventynyt ristin sanoma - mutta myös sellaiset laulut kuin "Savea mä vain ja "Jumalan rakkaus" ovat lähellä sydäntä."

Raamatunkohta, joka Helenalle tulee mieleen, löytyy Johanneksen evankeliumista: "Rauhan minä jätän teille: minun rauhani - sen minä anna teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö." Joh 14:27.

"Olen kiitollinen Jumalalle siitä, että sain asua ne vuodet Kanadassa," miettii Helena ja jatkaa: "Olen myös kiitollinen siitä, että olen saanut olla uskossa 36 vuotta. Se on kaikki suurta Jumalan armoa."

ERKKI AHONEN

JOS HERRA SUO

Huomenna, jos Herra suo, nousemme lentokoneeseen ja lähdemme Suomeen. Vuosi sitten lähtiessämme Floridasta meillä oli paljon suunnitelmia lähitulevaisuudelle. Emme suunnitelleet sairaalamatkaa emmekä auton romuttamista, mutta niin kuitenkin kävi vajaa viikko Suomeen saavuttuamme. Maatessani Keski-Suomen keskussairaalassa kelasin päässäni monia ajatuksia.

Ensinnäkin olin kiitollinen Herralle hänen huolenpidostaan. Olemme kristittyinä samojen fyysisen lakien alaisia kuin muutkin. Automme alkoi heittelehtiä, lähti lentoon ja putosi katolleen syvään ojaan. Herra oli ollut kanssamme rytäkässä. Jouduimme sairaalaan, jossa todettiin, ettei ollut vakavampia vammoja, vaikka automme meni korjauskelvottomaksi.

Olin kiitollinen, että Herra lähetti vähän liikennöidylle tielle kuorma-autoilijan. Hän huomasi höyryävän autom-

me hangessa ja pysähtyi auttamaan. Hän sammutti moottorin, katkaisi turvavyöt ja hälyytti apua. Muuten auto olisi voinut syttyä palamaan, tai me olisimme tajuttomina paleltuneet yöpakkaseen.

Olin myös iloinen, että mieheni oli totellut sisäistä ääntä. Se kehotti häntä jo Floridassa ollessamme ottamaan yhteyttä Suomesa kolmeen ihmiseen, joille hänen piti kertoa Jeesuksen pelastussanoma. Ennen onnettomuutta hän ennätti sen juuri tehdä. Jos olisimme menestyneet, mieheni olisi kuitenkin toteuttanut saamansa tehtävän.

Tämän vuoden aikana olemmekin monasti keskustelleet, kuinka tärkeää on, että suunnitelmamme on sidottu Herran tahtoon. Uudelleen ja uudelleen sanomme, että teemme sen tai tämän, jos Herra suo. Siksi sanon nytkin: Huomenna lähdemme Suomeen, jos Herra suo.

ESTHER HAAPALA

Hemmin turhat pelot!

Tutustuin 1960 ja 1970-luvunvaihteessa Hemmiin. Hän oli kotoisin Oulunlänän Pudasjärveltä, josta hän säännöllisin väliajoin teki vierailuja Kemiin ja Ouluun. Tunsimme ystävyyttä välillämme. Hemmille ei oltu suotu juuri niitä ominaisuuksia, jotka edesauttavat ihmistenvälistä kanssakäymistä. Lukea hän osasi, mutta puhe tai laulu luisti tavalla, joka lähinnä herätti hilpeyttä. Kuitenkin Hemmillä oli uudestisyntymiskokemus kirkas, ja taivasasioista hän mielellään halusi keskustella, vaikka mm. ässäkatot vaikeutti joskus viestin perillemenoaa.

Hemmillä oli kaksi pelkoa, pieni ja iso. Pieni pelko oli "helluntailaitet" ja suuri oli "vanhemman tuunnan lettaatiolaitet." Helluntalaiset herättivät hänessä huolta, koska he vastustivat vanhemman suunnan lestadiolaisia. Vanhempi lestadiolaisuus herätti hänessä lähes kauhua ja samasta syystä. Aina kun hän Oulussa kävi Saalemissa tai Kemin reissuillaan sikäläisessä helluntaiseurakunnassa, hän lähtiessään hermoili mahdollisuudesta, että "retket" helluntalaisuuteen saattavat tulla julki Pudasjärvellä. - Osoittautui kuitenkin, että Hemmin pelko oli turha, sillä kumpikaan suunta ei ole pystynyt eväämään häneltä taivasosuutta.

Jesaja 8:12, 13 varoittaa meitä luulemasta, pelkäämästä tai kauhistumasta mitä "tämä kansa" pelkää. Pelätään vain Herraa, niin muut pelot kaikkooa.

REIJO MÄNTTÄRI

TODISTAJAN E-MAIL OSOITTEET

todista@smartt.com
todistaja@telus.net

Itä-Afrikan lähettipäivät Mombasassa

Yli 70 osanottajaa osallistui tämän vuoden Itä-Afrikan Suomalaisten lähettien lähettipäiville Mombasassa 12-17.4.2004. Mukana Kanadan Suomalaisten seurakuntien lähettejäkin oli kymmenkunta.

Puhujavastuuseen oli Suomesta kutsuttu Helsingin Saalemin pastori Klaus Korhonen, sekä Fidan koulutuspäivän (keskiviikko) puhujaksi Keniasta Dennis Tongoi. Meitä oli mukana Kenian, Malawin, Tansanian ja Ugandan lähettien lisäksi myös Suomesta ystäviä ja lähettien sukulaisia. Erinomainen paikka, hyvät säät, lämmin yhteishenki ja hoitava Jumalan Sana muodostivat kokonaisuuden, jonka puitteissa saimme virkistyä ja rakentua sielun, hengen ja ruumiin puolesta.

Klaus Korhonen käsitteli raamattutunneillaan sielunhoidollisia alueita. Lähetteinäkin tarvitsemme sanan rohkaisevia "armon vilahduksia" (Klausin siteeramaa, Paavo Ruotsalaisen terminologiaa). "Aikataskun" hyväksikäyttö ja "Kairoksen", eli oikean hetken ymmärtä-

Suomalaisia lähettäjä Mombasassa. Vasemmalta: Sam ja Päivi Tuokkola, Milla ja Hannu Happonen, Markku ja Pirjo Ojaniemi, Jesse, Lauri ja Anne Sorila. Edessä Happonsten lapset: Anna, Alex ja Adam.

minen henkemme ja hengellisen rakentumisen alueella niinikään avarsi kuulijakunnan sisäisiä maisemia. Klaus käsitteli myös syvälle luotavasti Isä Meidän rukouksen viimeisiä sanoja; "Sinun on valtakunta, voima ja kunnia iankaikkisesti."

Kenialainen, hengellisten vuorovaikutusten ja muutoksen tutkija, Dennis Tongoi, valotti afrikkalaisen ihmisen käyttäytymisen malleja ja ajattelun rakennetta. Mielenkiintoisessa vertailussaan hän toi esille meidän eurooppalaisten ja afrikkalaisten perinteiden,

uskomusten ja oppimisen vaikutusta käyttäytymiseemme. Denniksen mukaan ns. animistinen maailmankatso- mus ohjaa kokonaisvaltaisesti keskiverto afrikkalaisen elämää, etenkin hengellisissä ratkaisuissa. Esitelmän jälkeen aiheesta virisi rakentava kes-

kustelu, joka osaltaan avarsi mieliämme ymmärtämään monia erilaisuuksia meidän ja afrikkalaisten välillä.

Lapsille ja nuorille oli järjestetty omaa ohjelmaa, ja vapaa-aikaa oli jätetty sopivasti raamattutuntien ja iltatilaisuuksien väliin. Uiminen altaassa ja meressä, squash, tennis, sukeltaminen, vesijumppa ja lentopallo täyttivät mukavasti vapaa-aikaamme. Altaan reunalla vaihdetut ajatukset ja kokemukset omilta kentiltämme ja työsaraltamme muodostuivat myös arvokkaiksi hetkiksi keskinäisessä rakentumisessamme. Päivien erinomaisen hengellisen ravinnon lisäksi saimme kolme kertaa päivässä ruumiimme ravintoa, jota ei voi mitenkään moittia.

Henkilökohtaisesti sain vielä kuulla ja nähdä yhden hienon raamattutunnin. Sen minulle piti kutojalintu koiras parin päivän pesänrakennuspuuhissa ollessaan.

Kiitos teille, jotka muistitte rukouksin rakentumispäiviämme ja matkojamme niille.

SAM TUOKKOLA

Sanottua

Älä jätä Jeesusta hautaan

Herman Blomerus oli sunnuntaiaamuna saarnannut väkevästi Vancouverin Kotikirkossa Jeesuksen kärsimyksistä ja kuolemasta. Ikääntynyt evankelista Lahja Söderberg neuvoi Blomerusta kokouksen jälkeen ja sanoi: "Älä sinä, Herman, jätä Jeesusta hautaan. Hän on ylösnoussut!"

Ei-no

Aimo Huttunen, edesmennyt julistaja, runoilija ja säveltäjä oli aina kiinnostunut sanoista. Hän tutki usein sanojen alkujuuria, englanninkielisten sanojen merkitystä tai vain muuten harrasti sanaleikkejä. Eräs Eino oli kuollut. Muistoseuroissa Huttunen laushti pöytäseurueelle: "Eino se sanoi maailmalle ja paholaiselle kahdella kielellä ei. Nimen alkuosa on suomeksi ei ja loppuosa englanniksi no - siis Ei - no!"

Jumala toimii tempuista huolimatta

Veikko Kyllönen saarnasi Astorian Suomi-haalilla ja notkeana miehenä sanojensa vahvistukseksi kiepsahti seisomaan pääl-

lään. Kolikot ja kaikki muu irtain putosi taskuista melkoisella kolinalla haalin parketille. Jotkut lantit pyörivät ihan salin toiselle puolelle saakka. Kokouksen jälkeen Eeva Wirkkala moitti Kyllöstä moisesta menettelystä. Veikko ei saanut edes Erkki Ahoselta tukea, sillä tämä oli vakaasti samaa mieltä Eevan kanssa. Muutamien kuukausien kuluttua oli samaisella haalilla taas tilaisuus. Siellä eräs henkilö kertoi, kuinka hän oli parantunut vaikeasta sairaudestaan. Puhuja kysyi, että milloin se tapahtui? Tähän parantunut vastasi: "Se oli silloin, kun se puhuja seiso i päällä!"

Iltakokouksen puhuja

Albert Wirkkala, joka oli puhujana hyvin rauhallinen, vähäeleinen ja -ääninen, tarkasteli kutsukirjettä kesäkonferenssiin ja tuumaili Erkki Ahoselle: "Ovat näköjään taas panneet minun pidettäväkseni raamattutunnin ja ehtoollissaarnan. Minua eivät järjestäjät yleensä pyytele iltatilaisuuksien puhujaksi!" Ahosen ihmetellessä, että mistä moinen johtuu, Albert tokaisi: "Minä en osaa hihkaista!"

EOA

Tartu kiinni iankaikkiseen elämään

Tällä palstalla kerrotaan lyhyesti Jumalan pelastussuunnitelma ja neuvotaan, kuinka tullaan Jumalan lapseksi.

1. Jokainen ihminen on syntinen.

"Sillä kaikki ovat syntiä tehneet, ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." (Room. 3:23). Synti hukuttaa ihmisen kadotukseen.

2. Jumala rakastaa sinua.

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh. 3:16).

3. Jeesus on ainoa pelastaja.

"Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman." (Apt. 4:12)

4. Sinun tulee katua syntejäsi, pyytää anteeksiantoa ja uskoa Jeesuksen sovitustyöhön ristillä ja henkilökohtaisesti vastaanottaa Jeesus Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi.

Kun otat Jeesuksen vastaan, sinusta tulee Jumalan lapsi. "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensa." (Joh. 1:12).

Tätä kutsutaan uudestisyntymiseksi. "...joka ei uudestisyntynny ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa." (Joh. 3:3).

5. Rukoile näin:

Herra Jeesus, minä ymmärrän, että olen syntinen, ja uskon, että Sinä kuolit ristillä minunkin puolestani. Haluan nyt avata sydämeni oven ja ottaa Sinut vastaan Vapahtajakseni ja Herrakseni. Hallitse Sinä kaikkea tästä lähtien ja auta minua elämään Sinun tahtosi mukaan.

Jos olet rukoillut tuon rukouksen todella vilpittömästi, sinä olet nyt Jumalan lapsi, pelastettu ja matkalla iankaikkiseen elämään.

Artturi Kähärä ylennetty kirkkauteen

Artturi Kähärä sai kotikutsun 8.4.2004 St. Josephin sairaalassa, Thunder Bayssa. Eräs uskollinen esirukoilija näki näyssä, miten Jeesus tuli ja nosti Artturin käsivarsilleen, ja yhdessä he kohosivat yläilmoihin. Raskas taistelu syöpäsairautta vastaan päättyi, ja väsynyt matkamies pääsi kaipaamaansa lepoon.

Artturi oli syntynyt Suomessa, Hirvensalmella, 23.10.1930. Hän oli jäänyt pienenä orvoksi vanhemmistaan, mutta uskonvan äidin rukoukset vaikuttivat hänen elämässään. Vuonna 1957 hän saapui siirtolaiseksi Kanadaan, asettuen Torontoon, ja jo seuraavana vuonna hän tuli uskoon. Samalla hänestä tuli innokas lähetystyön tukija. Port Arthuriasta hän löysi Tellervon vaimokseen ja yhdessä he palvelivat Herraa yli 41 vuotta.

Port Arthurin/Thunder Bayn Saa-lemissa Artturi oli pidetty veli, joka mielellään auttoi apua tarvitsevia. Tellervon kanssa hän osallistui lasten ja nuortentyöhön 60-luvulla, sekä palveli vanhimmistossa melkein 35 vuotta.

Hengellisenä syntymälahjana saa-

mansa lähetystuli paloi hänen sydämessään jatkuvasti ja vuosien mittaan hän kannatti useita lähetejä ja kansallisia evankelistoja Taiwanilla, Intiassa ja Afrikassa, sekä viime vuosina mediaevankeliointia Venäjällä ja Kiinassa.

Artturin unelma saada palvel-la jollakin lähetyskentällä eläkkeelle jäätyään toteutui, kun Elja Korhonen kutsui hänet Papua Uudelle Guinealle rakennustehtäviin. Vuosina 1996 ja 1998 Artturi työskenteli muutamia kuukausia PNG:ssä Bulolon, Kundiawan ja Mendin lähetysasemilla. Iso Kirja Opistolla vapaaehtoistyössä ollessaan v. 2000 Artturi sai kutsun myös Mongoliaan auttamaan hammasklinikan rakentamisessa.

Artturi oli lempeä ja rakastava aviomies ja huolehtivainen vävy. Kaipaus hänen mentyään on syvä. Monet ystävät ovat kertoneet tukevansa meitä jäljellejääneitä rukouksin. Lohdutusta ovat tuoneet myös sanomat Herralta ystävien kautta. Eräs heistä kertoi Herran ilmoittaneen hänelle jo yli kuukausi sitten, että "Artturi ylen-
netään kirkkauteen". Toinen rukoile-

Artturi Kähärä
23.10.1930 - 8.4.2004

va ystävä oli näyssä nähnyt valtavan kirkkauden Artturin vuoteen ympärillä.

Myös pastorimme kertoi nähneensä Artturin leveästi hymyilevät kasvot osoituksena, että hänellä nyt oli todella hyvä olla.

Artturia jäivät kanssani kaipaamaan äitini Ester Mäkelä Thunder Bayssa sekä omaiset ja ystävät Suomessa ja Kanadassa.

Pastori Marko Selkomaa toimitti siunauksen Riverside hautausmaan krematoriokappelissa 13.04.04. Muistojuhlaa vietettiin Thunder Bayn Saa-lemissa 17.04. lukuisan ystäväjoukon läsnäollessa. Artturin toivomuksesta pastori Pentti Happonen piti muistopuheen, ja pastori Marko Selkomaa julisti evankeliumia.

Päivi Salokari lauloi Ulla Rouhiaisen säestämänä Artturin nimeämän lähetyslaulun, "Maailman ääriin", sekä toisena erittäin koskettavan, "Kun lapsi illalla kotiin saapuu". Kukkien sijasta Artturi oli toivonut lahjoituksia Ugandassa tehtävään lähetystyöhön.

Kun muistan miten vaikeaa Artturin oli viimeisinä päivinään hengittää, en voi muuta kuin kiittää Jumalaa, että hän vei rakkaani taivaan juhla-kuoroon, jossa hän nyt saa laulaa ylistystä Herralle täysin rinnoin, ilman pienintäkään hengenahdistusta.

TELLERVO

Sininen taivas

Tänä aamuna näen taivaan kirkkaana. Väri on sininen, keskitaivaalla sinisempi, ja puiden latvat tavoitettuaan väri on vaaleampi mutta sininen. Elämäni aikana olen tarkkaillut taivaalle monta kertaa ja näen aina taivaan erilaisena. Värien valikoima on ääretön.

Taivaan värit ovat taitei-

säksi kirkkaat sateenkaaren värit.

Jumalan luonnon valtava temppele kaikkine ihmeineen vetää hiljaiseksi. Suuren äärettömyyden edessä tunnen itseni pieneksi. Psalmi 104 kannattaa lukea silloin, kun on stressattu, kiireinen ja väsynyt. Jos tunnet itsesi yksinäiseksi, masentuneeksi

suuruutta ja Jumalan luomistyön jälkeä.

Hiihtoretket metsäisissä maisemissa, raittiissa pakkas-säässä ovat terveydenhoidon lisäksi sielun terapiaa, jota ei korvaa mikään. Jos istun TV:n ääressä poppurkki ja muuta herkkua käsissäni, tulen kiukkuseksi enkä uskal-la nousta vaa'alle. Sieluni on turta kaikelle kauniille.

Kun tosimielessä aloitin ulkoilun kolmisen vuotta takaperin, jopa korttelin kiertäminen tuotti vaikeuksia. Sitten totuin, ja sen jälkeen elämä vaati sitä. Ennen sanottiin: "Terve sielu terveessä ruumiissa". Se tuskin voi toteutua televisiota katsellessa, vaikkakin tietoa virtaa sisään silmistä ja korvista.

Psalmissa 104 todetaan, että Jumala suunnitteli ihmiselle työtä ja askareita päiväsaikaan ja yöllä lepoa. Pimeyden laskeuduttua on metsäneläinten vuoro toimia. Ne etsivät ravintoaan ja aamun valjetessa vetäytyvät levolle luoliinsa. Kaikki tämä todistaa meille Jumalan suuruudesta. Miten me itsekin asennoidumme siihen, on meidän asiaamme. Myönteinen suhtautuminen asioihin auttaa meitä monessa kohdassa. Kun kiitollisuus Jumalaa kohtaan täyttää mielemme, voimme olla jakamassa iloista mieltä myös kanssamatkaajillemme.

RA-SI

lijoiden erikoisalaa. Joskus taiteilija nostaa purkistaan pensselillä ihan mielivaltaisesti väriä, jonka hän on valinnut taivaan väriksi. Tai sitten sekoitetaan taivaalle samanlaista väriä, jota on rouvan on tilaamissa olohuoneen verhoissa. - Sekin on taivaan väri! Jumala on antanut värit - punaisesta lähtien keltaisen kautta siniseen, ja sieltä tummuuden lisääntyessä harmaaksi, ja lopulta näkyy teräksen, hopean ja kullan li-

tai katkeraksi, niin lue tuota psalmia. Jos luet sitä ajatellen ja rukoillen, koet samaa, mitä sen kirjoittaja on aikanaan kokenut!

Kiireinen kaupunkilais-elämä riistää meiltä jotain jaloa ja kaunista, jota voisimme kokea liikkumalla rauhallisessa maaseutuympäristössä luonnossa. Joku on laulanut, että "kaipaen takaisin kaupungin valoihin". Kaupungin valoissa ja ihmisvilinässä tuskin voidaan nähdä luonnon

Paljain jaloin metsätiellä

Näen kaukaa taivasrannan,
aamun autereen,
kukkaniityn, kesäpellon -
kaste hymyilee -
tuoksut tuoreen ensilehden
metsän vihreän.
Sydämeni ihmetellen
uneksimaan jää.

Mikä tuoksu onkaan haassa
kukat loistossaan!
Kuolematon ruoho maassa
saa mun huokaamaan:
Oi, jos nyt jo oisin maassa
sammalvihreän!
Paljain jaloin metsätiellä
jäisin kiittämään.

Hengen laulu kirkkauteen
kirpoo sininautereen!
Pukeutuu pukuun uuteen
luonto, kukat, ihminen.
-Uusi taivas, uusi maa
pian sinut nähdä saan.

Sinikka Lukkarinen

Kuulumisia

Albertaan jäi aukko

Calgaryssa runsaan vuoden vaikuttanut pastori Juhani Laitinen on palannut Suomeen. Laitisen työalue oli laaja mutta mielenkiintoinen. Albertan suomalaiset helposti tutustuivat hymyilevään pastoriinsa, joka lauloi paljon kitaransa säestyksellä ja saarnasi evankeliumia antaumuksella. Työ kaipaajaa!

Lappalaiset eläkkeelle

Aulis ja Anne Lappalaisen pariviikkoinen työmatka South Porcupineen venyi yli kahdeksi vuodeksi. Lappalaiset lähtivät pari vuotta sitten South Porcupineen pariaksi viikoksi auttamaan sikäläistä seurakuntaa, mutta työrupeama jatkui ja jatkui. Huhti-toukokuun vaihteessa he muuttivat pois Kultakaupungista. Aulis ja Anne jäävät nauttimaan hyvin ansaituista eläkevuosista. South Porcupinen seurakunta jatkaa kokoustoimintaa paikallisilla voimin.

Walter Tuokkola Suomeen

Vancouverin Kotikirkon nuorisotyössä ja englanninkielisessä työssä yli vuoden palvellut pastori Walter Tuokkola lähtee kesäkuussa Suomeen suorittamaan asevelvollisuuttaan. Jos kaikki menee suunnitelmien mukaan, Walter suorittaa armeijapalveluksensa Kauhajoen seurakunnan projekteissa pastori Mika Taljan ohjauksen alaisena. Walter on lähetysseurakunnan poika, joka on viettänyt lapsuutensa ja nuoruutensa Afrikassa ja Kanadassa. Vaikka Walter puhuukin sujuvasti suomea, niin kotimaahan lähtö vähän jännittää. Tuokkola ei pidä Kanadaan paluutaan mahdolltomana asiana.

Vuosikokous

Mission Press Societyn (Kanada) vuosikokous pidetään 29.7.2004 klo 10.00 Sault Ste Marien Helluntaikirkossa 891 Peoples Rd., Välittömästi vuosikokouksen jälkeen pidetään USA:n Mission Press Societyn jäsenkokous.

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church Pastori Paavo Korpela

1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5

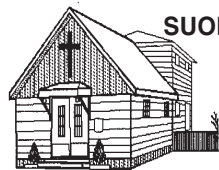
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879

Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

Su • Aamukokous	klo 10:00
Ilta-iltaisuus	klo 18:00
Ti • Lähetyspiiri	klo 10:00
To • Boys and Girls Club	6:45 pm
Sanan ja Rukouksen ilta.	klo 19:00

Heijastin TV ohjelma monday kaapelikanava 10 klo 9.00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 a.m. kanavalla FM 95.5
Puhelinsana • (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church

Pastori Aulis Lappalainen

P.O. Box 1017 199 Main Street

South Porcupine, ON P0N 1H0

Puh. (705) 235-5025 Fax (705) 235-2655

E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

Su •	klo 8:30	Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
	klo 11:00	Kuukauden toinen su. srk:n kokous
	klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ke •		klo 19:00 Sanan ja Rukouksen ilta
Huom. Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.		

Tervetuloa Sanan ääreen!

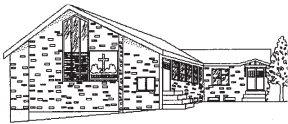
Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal Church

891 Peoples Rd.,

Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383

Pastori Jaakko Romu: (705)-949-7073

Sunnuntaina:	Klo 10:00 (English Service)
	Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin:	Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin:	Klo 19:30 Youth Meeting

Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!
Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evangelista Liisa Lienes

163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025

Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa

Rukouskokoukset kodeissa.

Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1

Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587

Pastori Marko Selkomaa Puh. (807) 767-0464

Pastori Darren West Puh. (807) 344-1779

Su • klo 10:00	Aamukokous ja pyhäkoulu
Sunday • 11:30 am	Family Celebration & Sunday School
Su • klo 18:00	Ilta-iltaisuus
Ti • Ke • To • klo 11:00	Päivärukoushetki
Ke • klo 19:00	Rukouskokous
Thursday • 7:00 pm	Bible study & Prayer meeting
Friday • 7:00 pm	Youth Meeting
Radiolähetys Su • klo 7:00 (KIXX 105.3 FM) klo 9.00 (MAX104.5FM)	

****Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjanmyynnissä!****

**** Sateena pisaroikoon minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.****
Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen

Helluntaiseurakunta

Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale, ON M2L 1B3

Puh. (416) 222-2291 Fax. (416) 222-3356

Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

Pastori: Mika Yrjölä 416 733-0854

Pastori: Mark Rytkönen 416 754-7573

Su • Aamukokous suomenkielinen	klo 10.00
English Service	11.30
To • Sanan ja rukouksen ilta	klo 19.30
Pe • Nuorisoilta /Youth Meeting	klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec H9H 3B2 (514) 626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta

Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.

Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414

Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori Teuvo Valkama 604 433-7956

Nuorisopastori Walter Tuokkola wtuokkola@hotmail.com

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu	klo 11:00
English service	klo 11:00
Ti • Sana ja rukous	klo 19:30
Pe • Nuorten ilta	klo 20:00
Puhelinsana 604 324-4447	

VICTORIAN KOTIKIRKKO

Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418

Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen

1148 Fonda Crt. S.E.

Calgary, Alberta T2A 5S2

p. 403-608-5303 tai

403-248-9907

e-mail: juhla_77@hotmail.com

Tilaisuudet:

TRINITY LUTHERAN Kirkossa
840 - 3rd Avenue S.W., Calgary
Kuukauden ensimmäinen sunnuntai

Raamattutunti ja

ehtoollinen klo 18.00

Kuukauden toinen sunnuntai

Sanan ja säveln ilta klo 18.00

Kuukauden kolmas sunnuntai

Tilaisuudet ympäristössä

mm. Eckvillessä

Kuukauden viimeinen sunnuntai

Hyvän sanoman ilta klo 18.00

Sanan ja rukouksen illat kodeissa,
joka torstai klo 19.00

Puhelinhartaus 24/h vuorokaudessa numerosta 403-238-6013

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö Sinikka Lukkarinen Puh. (306) 735-2984

Box 783, Whitewood, SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.

Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori Timo Puustelli

(561) 433-2948

Hannu Heikki Hyppönen

kirkolle (561) 533-5716

Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

Su • klo 10:00	Aamukokous, pyhäkoulu & varh. nuoret
klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ti • klo 17:00	Lähetysten ystävät
klo 18:30	Poikakerho
Ke • klo 10:00	Aamurukoushetki
To • klo 19:00	Sana ja rukous
Pe • klo 19:00	Nuorten ilta
Su • klo 9:00	Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset" asemalta WPBR 1340AM
Puhelinsana 24t nrosta (561)585-1110	

Full surrender

As Christians, we often hear the words "full surrender or about total commitment of our lives to God. We trust the Lord Jesus as our Saviour when we first believe, but do we go on to trusting Him as the Lord, also, of our lives. As you know I have loved poems all my life as our Daddy read poetry to us even before we parted school: There is a greatly loved devotional book called Streams in the Desert, by a Missionary called Mrs. Chas Cowman. She and her husband worked for the Lord in the Orient and later on her husband, being overtired, died. As a widow she just longed for comfort and God sent her a poem while she walked on a beach one day, the wind blew it to her feet She then compiled her book. I was given it just after I had become a Christian and it has been such an inspiration and a comfort to me all these years. One poem I love dearly is on full surrender.

Our earthly life is like a journey

*Fearing to launch on "full surrender's" tide,
I asked the Lord where would its waters glide
My little bark (boat), "To troubled seas I dread?"
"Unto Myself, He said.
Weeping beside an open grave I stood,
In bitterness of soul I cried to God:
Where leads this path of sorrow that I tread?"
"Unto Myself," He said*

*Striving for souls, I loved the work too well:
Then disappointments came; I could not tell
The reason, till He said, "I am thine all;
"Unto Myself I call.
Watching my heroes -those I loved the best-
I saw them fail; they couldn't stand the test,
Even by this the Lord, through tears not a few,
Unto Himself me drew.
Unto Himself; no earthly tongue can tell
The bliss I find, since in His heart I dwell;
The things that charmed me once seem all as naught;
Unto Himself I'm brought.*

and many different chapters are written in our individual books. I, too, find, it is a learning process and perfection is not reached in this life as God

days. We were in Langano at that time for a week's rest, it was by a lake. On the third day, I got up at sunrise, it was so beautiful as the golden rays of the sun shone across the water. The light was so awesome. I went to talk to Jesus by the shore and leaned on an old log. I said to Him "Lord, take my life, I cannot take myself out of Your hands anyway and plan my own life. I give myself to You." I will always remember that place on the beach - my place of total commitment. After days of uncertainty and worry, such profound peace filled my soul and spirit. The peace He gave me seemed to transcend any previous experience. It was a feeling of being totally safe, I was now in His hands and He knew best what was best for me. I no longer cared even if He had asked me to stay in

beloved Ethiopia, but He did bring me back to Canada. We have been able to stay near our loved ones for many years and enjoy our dear grandchildren,

Even so, to retire from the land of our calling was very hard at times. I will always miss my Africa and it's people. Sitting beside another lake in Canada later on, I asked the Lord, "Am I in the right place, I was with my loved ones, but was it OK?" He lead me to a dear Bible verse, just then, and it said in Ezekiel chapter 20:6 "On that day I swore to them that I would bring them out of Egypt unto a land flowing with milk and honey the most beautiful of all lands." I felt so ashamed that I could doubt His love and leading. He had brought me safely back to Canada to be here in the most beautiful land. Yes, I will always love lakesides. The Lord has met me there!

Young people, even "older" young people, do not be afraid to launch on "full surrender's" tide. His plans for you are always for good and not for evil, to give you an expected end. Jeremiah 29:11-13. Roman's 12:1,2 tells us to yield our bodies as a living sacrifice. It is often painful to be a living sacrifice and yet it will be worth it all when we see Jesus face to face and hear Him say, "well done, my good and faithful servant." Only one life, it soon will pass, only what we do for Christ will last. Full surrender brings us to Him. Exodus 19:4.

LOVINGLY,
ANNE LAPPALAINEN

PS. I am still doing Bible Correspondence courses, one day, maybe I will qualify??? I had always wanted to go to Bible school but this is also one way, too!

POHJOISAMERIKAN SUOMALAISTEN HELLUNTAISEURAKUNTIEN

KESÄKONFERENSSI TERVETULO!

WELCOME TO SUMMER CONFERENCE

FINNISH PENTECOSTAL CHURCHES OF NORTH AMERICA

July 29th - August 1st 2004

**Sanan
suurjuhlat**

Peoples Pentecostal Church
424 Second Line
Sault Ste. Marie, ON

For Accommodations Please Call
Pertti Heimonen - (705) 945-8619
Veikko Alopaeus - (705) 759-6621
or visit <http://members.shaw.ca/finnpent/>

"Tuli palakoon aina alttarilla
alköönkä koskaan sammuko!"
(3 Moos. 6:13)
"A fire shall always be burning on
the altar; it shall never go out"
(Lev. 6:13 NKJV)

hasn't finished with me yet. A lesson I learned on full surrender was during our last few years in Ethiopia. I was tired and longed to return to Canada where we had our loved ones waiting. I have always loved Bible Correspondence courses and have been doing them lots: I had applied to ICI, now Global University for a course on Pastoral care. The course they sent me was how to be a Pastor: Help, I had thought it would have been something about various ministries especially hospital ministry. Anyway, as it was now mine I began to study it and found it to be one of my life's greatest blessings. (Even after lesson 2 but let me explain.)

That is, until I got to lesson 2. It gave Mark chapter 1, verses 16-18, and chapter 8: 34-38. As I read it said to consider the call to commitment that Jesus gave His twelve disciples and anyone who would follow Him. The minister's call must be total. Jesus asks for the whole man. The minister's motivation must be for His sake and the Gospels. There is no room for self-centeredness, self motive or self gain in this call. It goes on to say this commitment must be "definite, unreserved and irrevocable." Other scripture verses used were from 2 Timothy 2:11-14. We give Him the deposit of our lives and He keeps them and then it is His irresponsibility to protect and use your life to bless others.

I began to really think have I ever totally committed my life to the Lord in this way? Without any reservation I still wanted to plan apart of it my own way. After all, if I totally gave myself to Him, He might ask me to stay in Ethiopia and maybe even die there I desperately wanted to map my own future and go home to Canada. A struggle began in my spirit and soul which lasted about three